

70 éve a jeges ár sok mindent elvett, ám a mostani fejlesztések sok mindent visszaadhatnak a szigetnek

1956. március 13. délelőtt 11.00 óra. Egy dátum és egy időpont, amelyet örökké őriz a Mohács-szigetiek emlékezete. A jelzett időben robbantották át ugyanis a gátat, hogy a jeges ár pusztító útját ne Mohács városa, hanem a szigeti tanyavilág felé vegye. A Duna bal partján élőknek menekülniük kellett, javaik nagyrészt odavesztek. Valami véget ért akkor, ám az ár elvonultával valami el is kezdődött: e természeti katasztrófáról és az újjáépítésről egyaránt megemlékeztek Újmohácscon március 13-án.

A településrészi központjában lévő Margitta Művelődési Központ mellett a helyi iskolába, illetve óvodába járó gyerekek zenés, táncos, verses kis műsora nyitotta meg az estig tartó megemlékezéssorozatokat.

– Emlékezni jöttünk ezen a napon. Felidézni a 70 évvel ezelőtti dunai jeges ár pusztítását, annak következményeit, valamint a védekezésben résztvevők emberfeletti küzdelmét, egyszersmind fejet is hajtva kitartásuk, áldozatvállalásuk, példamutató összefogásuk előtt – kezdte ünnepi gondolatait **Szurcsikné Fábián Gyöngyi**. A Mohács-szigeti Településrészi Önkormányzat vezetője arról is beszélt, hogy 1956 a szigeten élők számára kettős emlékezettel bír: egyrészt XX. századi történelmünk egyik legcsodálatosabb időszakát, az ősszel kirobbant forradalmat juttatja az emberek eszébe, de nyomban felködlik előttük az esztendő korai időszak, a tavaszi arcát akkoriban a legkevésbé sem mutató március, amikor is rendkívüli áradások tették próbára a Duna mentén hazánk lakosságát és a védekezésben résztvevőket. Szurcsikné Fábián Gyöngyi felidézte az is, hogy a hazai történelem egyik legnagyobb természeti katasztrófájában megmozdult az egész ország: az akkor éppen megalakult vízügyi igazgatóság koordinálásával a magyar katonaság, a szovjet hadsereg, sok-sok civil és egyenruhás szoros összefogással küzdött az elemek csapása ellen, majd kapcsolódott be az újjáépítésbe: a megsemmisült otthonok, gazdaságok helyett két, nagyobb településközpontot hoztak létre: Sárhátot és Újmohácsot.

Segítők százai, teherautók, technikai eszközök, gépek sokasága érkezett ide hazánk minden részéből. Az egykori visszaemlékezők arról számoltak be: az emberek sokszor csontig hatoló, hideg szélben, derékig a jeges vízben állva, zseblámpák fényénél, a testükre fagyott ruhában mentették, ami menthető. Később, az 1965-ös újabb árvíz elvonultával hosszú évekre a védvonalak kiépítése, fejlesztése jelentette a vízügy számára a legfőbb feladatot. Ma már felkészült vízügyes szakemberek dolgoznak azon, hogy hasonló csapás még egyszer ne ismétlődjön meg. Örökké emlékezni fogunk azokra, akik azokban az embert próbáló napokban védeni, menteni igyekeztek, olykor az életük árán is – zárta szavait a TRÖ első embere.

A mintegy kétszáz fős közönség előtt a térség országgyűlési képviselője úgy ítélte meg: az emlékezés mellett a sziget előtt álló lehetőségekről is érdemes beszélni e kerek évfordulón. Kifejtette: a Mohács 500 emlékévhöz kötődő, óriási értékű beruházások soha nem látott fejlődés előtt nyitják meg az utat, melyekből a Duna bal partján élők is profitálni fognak. **Dr. Hargitai János** kiemelte: a jelen pillanatban 30%-os készütségű híd átadása, forgalomba helyezése után komoly gazdaságélénkítő szerepet tölt be, számos új munkalehetőséget is teremtve. A megváltozott körülmények mindent fel fognak értékelni: földet, ingatlant és az itt élők munkaerejét is – nyomatékosította a Mohács 500 miniszteri biztos, aki egy további, nagyvolumenű tervet szintén felvázolt hallgatóságának. Kifejtette: az eddigieknél sokkal okosabban kell kihasználni a sziget adottságait, az egykor volt vízvilág visszahozásával. Az nonszensz – fejtette –, hogy nyaranta porzanak a termőföldek egy olyan területen, amelyet minden irányból víz vesz körül. Ezt a nagy, időnként árhullámmal érkező vizet itt kell tartani, a táj, a föld éltető elemévé kell tenni. Ennek érdekében egy hatalmas, önálló program megvalósítását tűzték ki célul, együttműködve a vízügygel és a természetvédelemmel, s természetesen **Pávkovics Gáborral**. Az emlékezés virágait helyezte el a folytatásban a sokaság: a Margitta Művelődési Központ falán évekként elavult emléktábla megkoszorúzása után a Szegei úton található árvízi emlékműnél rótták le kegyeletüket az ünnepség résztvevői. Egyedülálló kiállítással is emlékezik a sziget, s persze egész Mohács a 70 éve történetekre: az iskola tornacsarnokában rendezett tárlat sokrétűen tárja elénk a sorsfordító napokat. Az este folyamán **Lőrincz Árpád**, a Mohácsi Városszépítő és Városvédő Egyesület elnöke vetítéssel egybekötött előadása sokoldalúan foglalta össze az '56-ban történeteket. Az érthetően komorabb hangulatú prezentációt remekül oldotta aztán az emléknapp záróeseménye, a népzenei játszó Kiss Kata zenekar koncertje.

Mohács500 – Bamako

Élménybeszámoló est

A Mohács500 – Bamako csapat szeretettel vár minden érdeklődőt egy különleges élménybeszámoló estére **március 30-án** (hétfőn) **18.00 órai** kezdettel a Mohácsi Kossuth Teátrumba!

A Budapest-Bamako Rally során több ezer kilométert tettünk meg Európán és Afrikán keresztül. Sivatagokon, szavannákon, esőerdőkön, hegyeken és falvakon át vezetett az utunk – rengeteg kalanddal, kihívással és felejthetetlen pillanattal. Az est folyamán:

... fotókkal és videókkal mutatjuk be az utunkat

... mesélünk az afrikai kalandokról

... az afrikai találkozásokról és élményekről

... az adományozásról és a helyi közösségekkel való találkozásokról

... és természetesen a Bamako-rali legizgalmasabb történeteiről

Ha kíváncsi vagy arra, hogyan jutottunk el Mohácsról Afrikába és milyen élményekkel tértünk haza, akkor tarts velünk ezen az estén!

GYERE ÉS ÉREZD JÓL MAGAD!!!

Április 10. (péntek) 18.00 óra Deák tér

Sztárvendég: Váradi Roma Café

További fellépők: **Zoriono – Kőműves Zsolt** rap számok

KALO SAP Hagyományörző Táncegyüttes, TOM-AS Tambura Trió

kb. 20.00-24.00 óráig utcából, zenél a Keleti Band zenekar

A rendezvényen való részvétel ingyenes, minden érdeklődőt sok szeretettel vár a **Mohácsi Roma Önkormányzat!**

Március 15-ére emlékezett a város...

(folytatás az első oldalról)

És hasonló tetszésnyilvánításban lehetett része az MTÁI Brodarics István Iskolája fiataljainak is, akik rendkívül látványosan idézték meg a közel 180 évvel ezelőtti eseményeket, a nemzeti öntudatra ébredés e gyönyörű időszakát, a magyar kultúra, a nyelv, a zene, az irodalom fokozatos térhódítását. Mindennek természetesen a tánc is szerves része volt, az akkoriban népszerű palotást szintén felelevenítették fiataljaink, korhű ruhákban, az ifjú hölgyek pártával a fejükön, a fiúk zsinóros atillában.

A „Magyarnak lenni igenis jó...” címet viselő műsorban a felsős diákok mellett az alsósokat képviselő, harmadikos **Tóth Zselyke** énekelt gyönyörűen. S amolyan „vendégművészként” vett részt a produkcióban az a **Sipos Zsombor**, aki egykor maga is brodás diák volt. A gyerekeket **Hetényi Gabriella** és **Balogh Adrienn** tanárnők készítették fel, partnerségben a Diabelli Alapfokú Művészeti Iskolával és **Jancsi Zsolttal**, aki a palotást tanította be. Zenei közreműködésükért, szakmai segítségükért a Schneider Lajos Alapfokú Művészeti Iskola tanárait illeti köszönet. Elragadtatásában a közönség állva tapsolta meg a műsort és annak szereplőit, a főhajtás a Szózat hangjaival ért véget.